

sted, forsynet ham rigelig med Lommepenge og henjat ham blandt hans gamle Svirebrødre i Hovedstaden, mon han da havde skrevet „Sisterne“ eller sin „Ode til Sjælen“? Træk Dem, om vi havde taget Bøssen og Jagttasten, Hunden og Heden fra Blicher og henjat ham i en kjøbenhavnst Villa med en Digtergage af 8,000 Kr., mon han da havde skrevet „Hosfræmmeren“, eller „Præ-ludiet til Træfuglene.“ — Der lød sidste Sommer en mærkværdig Røst fra den gamle tykke Rigskansler til en Deputation fra Brandenburg: Faste Indtægter ere en Uting; de Herrer Ministre, ja selve Kejseren skulde have deres Godser at leve af. Hans Anskuelse var nemlig: De skulle tvinges til den Erkendelse, at det dog til syvende og sidst er af Jorden, vi alle skulle leve. Se, vi klage jo her saa ofte over, at der er saa lidt Forstaaelse af den Stilling, det Arbejde og den Kamp, som for Tiden føres omkring i Vandet, særlig i de jorddyrkende Erhverv; men vi kunne jo ikke undre os derover, naar vi stadig blive ved at begunstige Udviklingen saaledes, at den gaar i den Retning, som af mig beskrevet; og vi ere jo nu ved at gøre det samme her, idet vi i Hovedsagen ville gøre Lærerebøderne til Statsembeder og gøre Lærernes Lønninger faste og uafhængige af Tidens Omstiftelser. Jeg er nu af den Overbevisning, at vor Lærerstands udmærkede Stilling, den ansete Stilling, den indtager i Befolkningen, og den overordentlige Indflydelse, som vor Lærerstand har haft, ikke blot med Hensyn til Agerbrugets Udvikling, men ogsaa med Hensyn til Befolkningens ydre og indre Frigørelse, ja, med Hensyn til dens Fremgang i Mennesselighed overhovedet, først og fremmest skyldes det Forhold, at Lærerne have været stillede paa lige Raar med Befolkningen, at de have staaet i Befolkningens Ræds ligesom de gamle græske Folkeopdragere, efter hvis Virksomhed al Skole har Navn, sidst paa det gamle Athens Gader og Pladsjer. Skulle vi saa ikke betænke os en lille Smule, inden vi gaa hen og bryde, som jeg før sagde, dette 82aarige historiske Grundforhold, for det er dog vist det, man her staar i Begreb med at gøre. Jeg har ikke noget imod, at man forbedrer de Lærrelønninger, som ere for lave, og jeg ser helst, at man gør det saa godt og saa snart som muligt; men efter de Udfigter, der er for nærværende Skolelovsforslag, efter som vi kunne vente at faa det tilbage, efter at det har gennemgaaet Landstinget, vil jeg rigtig nok sige, at jeg er meget i Tvivl om, hvorvidt jeg overhovedet kan stemme for det. Jeg er meget i Tvivl, om, man ikke gjorde rigtigere i at give et

meget rigtigere Statstilskud paa Finansloven, som Tilskud til Læreres og Lærerebøders Lønninger og saa for Resten overlod det til Kommunerne at forbedre deres Skolevæsen, efter som de følte, at de havde økonomiske Kræfter dertil. Efter den Interesse, der i Befolkningen findes for Oplysningen, er jeg aldeles ikke i Tvivl om, at Kommunerne gerne ville gøre det, saa snart de, som have Ansvar for Kommunernes Styrelse, tør vove at lægge Byrden paa Befolkningens Skuldre. — Ja, se De, mine Herrer, hermed har jeg fremsat mit Syn paa disse Spørgsmaal. Jeg smigrer mig ikke med, at jeg vil vinde nogen sær Tilslutning mellem Folketingets Medlemmer i Djebliffet, og det saar ogsaa være det samme. Hvis der ikke er noget i disse Tvivlsmaal og disse Spørgsmaal, som er værd at overveje, lad dem saa blot ligge, saa skal jeg nok bære Ansvaret for dem. Men hvis ærede Medlemmer maatte finde, at der dog er noget i min Tankegang, som maatte har sin Rigtighed og ikke blot eksisterer i Fantasi, vil jeg bede Folketinget tage det under venlig Overvejelse, og jeg vil rette denne Anmodning ogsaa til den højtærede Regering, thi jeg tror visseelig om Regeringen, at ogsaa den vil, hvad der tjener Landet og Skolefagen bedst.

G. Christianen: Det er længe siden, jeg har faaet en saadan Forstrækkelse som den, jeg fik i dette Øjeblik ved at høre det ærede Medlems Tale, eller rettere sagt Ordentale, der indeholdtes i hans velformede Foredrag. Jeg kunde derfor næsten have lyst til at fratagde Ordet for at faa Tid til at genvinde min Sindso. Jeg beroliger mig imidlertid med, at der dog muligvis er noget sandt i det gamle Ord, at det ikke gaar saa strengt til, som Præsten prædiker, og vil da gerne lægge Beslag paa det høje Tings Opmærksomhed et Øjeblik. Hvad min Opfattelse af de foreliggende Endringsforslag og Lovforslaget i dets Almindelighed angaar, kan jeg i alt væsentligt slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) har udtalt. Naar jeg derfor lægger Beslag paa de Herrer's Opmærksomhed et Øjeblik, er det kun for fra et Haandværkerstandpunkt at gøre nogle Bemærkninger om et enkelt Sag, nemlig Tegneundervisningen. Dette Sag nævnes jo for Røbstædernes Vedkommende i Endringsforslag Nr. 37. Under Sagens tidligere Behandling har jeg paavist Nødvendigheden af, at der undervises i dette Sag i Skolerne. Betænkningen, som er dateret 6te Februar, omtaler saa smukt, at det eneste Middel, som